

„Dychtivě jsme čekali, až přijde umělá inteligence a zbaví nás práce a my budeme mít čas psát básně a malovat obrazy, až přišla, aby s chutí malovala obrazy a psala básně, zatímco všichni pracujeme stále víc,“ řekl někdo, koho jsem zapomněl. Kam s ní? Ignorovat, zakázat, či jen zvědavě koukat, kam nás zavede, k útesu, či ke spáse?

Možná nás donutí vrátit se ke kořenům umění. Paradoxně možná ukázala prostředníček na celý „kulturně-kreativní business“, který bude z velké části nahrazen mžikem robotického oka. Jakékoliv umění, v jehož části procesu je počítač, logicky zvládne počítač (dřív nebo později) líp, je s podivem, že nám to již dávno nedošlo. Produkt nahradí, tvorbu ne! Jak je extrémně rychlá, asi má úplně jiné vnímání času, pokud má vědomí. Přeju jí to, jen ať si tvoří, ale jde to mimo nás.

Zahraju si drze na proroka. V nejbližší době dojde k neuskutečné erupci živého umění, divadla, recitace, improvizace, akustické hudby, performance, uměleckého řemesla a dalších žánrů, u kterých jako jedněch z mála budeme vždy bez podezření, že nám je servíruje AI, a setkáváme se navzájem jako lidé. Produkty AI budeme za chvíli sice celosvětově zahlceni až udáveni, ale podobně jako v případě znečištění přírody vznikne opačný protitlak – nová šedesátá léta jsou nablízku! Wolkrův Prostějov se má na co těšit...

P. S. Ve vzduchu však cítím naději. Za sto let dojde k organické symbióze, AI bude náš nový bůh, který odpoví na všechna naše trápení, a zkrátíme si ji, jako jsme zkrátili oheň. Utopíme se v utopii!

Rozhovory s virtuálními mysliteli

Poté, co jsme se minule kvalitně pobavili, je čas se vrátit ke složitějším otázkám. V dávnějším čísle jsem se ptala na nahraditelnost básníků, a aby se necítili jako jediní takto exponovaní, tak jsme je sice obsadili jako postavy, ale tentokrát jsem nechala paní AI se vyřádit i divadelně. Co se týče divadla poezie, moc se nevytáhla. Zvládla ale divadelní hru. Zadání bylo tentokrát zálučnější. Tak tedy neváhejte a recenzujte!

Š: Napiš mi divadelní hru o Wolkrově Prostějově, ve které vystupují Fráňa Šrámek, Vítězslav Nezval, automobily a letadla. Ať je hodně dadaistická, děkuju.

Paní AI:

Úvod: (Tma na jevišti. Ozvou se neobvyklé zvuky a objeví se Fráňa Šrámek, Vítězslav Nezval a automobily na pódiu. Světla se rozsvěčují a ozařují surrealistickou scénu.)

Scéna 1: Divoká jízda autem (Fráňa Šrámek a Vítězslav Nezval se ocitají v autě, které nabývá neuvěřitelných vlastností. Auto začne být živé a rozjíždí se do surrealistické jízdy.)

Fráňa Šrámek: (vzrušeně) Tohle auto je jako živá bytost! Přenáší nás do neuvěřitelných světů a příběhů.

Vítězslav Nezval: (se smíchem) Jízda autem se mění v surrealistickou kolotoč, kde se setkávají všechny možné absurdity. Cítím se jako v jiném světě!

Scéna 2: Surrealistické vize (Automobil zastaví a oba básníci vystupují z auta. Na jevišti se objevují neobvyklé scény a vize, které nabývají surrealistických prvků.)

Fráňa Šrámek: (s úžasem) Podívejte se na tyto obrazy! Jsou to surrealistické vize, které ožívají před našima očima. Je to jako procházka snovým světem.

Vítězslav Nezval: (zamyšleně) Vidíme neobvyklé spojení předmětů a obrazů, které vytváří nový smysl. Surrealistická imaginace otevírá bránu do neuchopitelného světa.

Závěr: (Fráňa Šrámek a Vítězslav Nezval se vracejí k automobilům a scéna se stává stále surrealističtější.)

Vítězslav Nezval: (s nadšením) Surrealistické setkání ve Wolkrově Prostějově nám ukázalo sílu fantazie a sílu básnictví. Tato divadelní hra je jen začátkem našeho surrealistického dobrodružství. (Závěrečné tóny surrealistické hudby. Světla se zvolna zeslabují a scéna plynule přechází do tmy.)

P. Štěpánka Borská

Na sobotní večer si připravte slavnostní róby pro budoucnost!

Prostějovský shopping

Oblékání, tato nádherná poezie v životě ženy

Dnes jsem zaslechla, že někteří účastníci Wolkrova Prostějova chodí nakupovat na závěrečný večer do HMka. Nic proti HMku, ale v Prostějově je tolik jiných možností! V tomto čísle jsem se chystala objevit hlavně ty pro ženy, jelikož se zdá, že Prostějov překypuje obchody určenými pro naši (lepší) půlku lidstva. Na to upozorňuje již nápis na butiku kousek od magistrátu ve Školní ulici: „Oblékání, tato nádherná poezie v životě ženy.“ Ach! Dále tu máme obchody nazvané ženskými jmény, jako *Boty Jana*, *Plus Moda Svatava* nebo *Společenské šaty Martina*. Cítíte tu ženskou energii? Každopádně myslíme i na muže. Ale už nám na ně nezůstává v rubrice místo. Tak bohužel. Zítra jim ale alespoň dáme tipy na pravý prostějovský oblek. Dnes ale mě a mou modelku Nikolu naše ženské energie zavedly

do jedné z místních prodejen látek nedaleko Canall coffee. Ovál nás vibe nejnovější Burdy a my vpluly mezi nesčetné regály s látkami. Paní prodavačky z nás byly trochu v rozpacích, ale uvolily se vybrané látky přišpendlit na modelku. Důvěryhodnost našemu konání dodala paní B. Z., bývalá účastnice Wolkerova Prostějova, a dokonce členka poroty, která v obchodě shodou okolností také shoppovala. Se slovy, že „poezii pořád miluje“, se nás ujala a doporučila nám pojmout dnešní kolekci jako upcycling, kterému se profesně věnuje, a využít zbytky látek ze stojanu vedle kasy. Wolkráč evidentně plodí samé skvělé lidi a my ji intenzivně zvaly na závěrečný večer. Snad dorazí! Tentokrát jsme byly na doporučení personálu střidmé a na náš upcycling outfit jsme použily jen dvě látky: tmavě tyrkysovou

s bílými puntíky a bílou se vzorem dámských kabelek (jak jinak). Nikolu jsme do nich obalily a trochu zašpendlily. Nevíme, co by na to řekla AI? Vlastně víme, připadala by další čtyři vzory, středověký kostým, klobouček a pokroutila modelce obličej... Protože podnikání a sranda jsou dvě různé věci, zanechaly jsme prodejnu jejím všedním byznysovým starostem a vyrazily do redakce. Slovy paní prodavačky: mládí vpřed! Ale ne do řetězce, ale do prostějovských látek! No dobře, taky tam chodím. Avšak udělejte si v městě módy čas i na tuhle prodejnu, stojí to za to. Protože oblékání je poezie, nejen v životě ženy.

P. S. Ceny nevíme, zjistěte si je sami.

Marta Krausová

Oblékání, tato nádherná poezie v životě ženy

Boty Jana

Zapojení látek Nikola Mučednice

Stojan se zbytky látek: zdroj outfitu

rozšířená fotogalerie recitátorů online na marekgerhard.dastax.cz po zadání kódu wp66pa

Rozhovory s recitátory

1. kategorie

Barbora Dědková:
Kateřina Lužná – Těhotná

Jsi, nebo byla jsi těhotná?

Ne, doufám. (smích)

Co tě na textu baví?

Je zábavný, užívám si říkat ho a myslím, že i lidi baví ho poslouchat. Je živý a vtipný. Je to dost jiné, než co jsem říkala dříve, lidi se zasmějou.

S jakými předchozími texty máš zkušenost?

Většinou jsem říkala emotivní, smutné texty. Tohle je sranda.

Jaký máš vztah k ženě, která vypráví, a k muži, kterého potká?

Hodně jsem se do ní vžila. Ona je taková od rány a říká věci podobným stylem jako já. Ten chlápek je otravný. Takový, kterého asi každý někdy v životě potkáme. Je to představitelná situace.

František Souček: Tristan Tzara – Dodatek, jak jsem se stal roztomilý, sympatický a rozkošný

Co je pro tebe dada?

Dada je pro mě punková

a trochu sarkastická forma odporu vůči nudnosti a rutině.

Ztotožňuješ se s tím?

Částečně určitě. Baví mě to. Myslím, že žít v úplně dadaistickém světě by se nedalo, ale takovéhle střípky jsou zábavné.

Připadáš si spíš rozkošný, roztomilý nebo sympatický?

Já bych se nepopsal ani jedním z těchto slov, ale jestli si musím vybrat, tak sympatický.

Na co by ses zeptal Tristana Tzary?

Proč nosil k obleku duhovou šálu. To mi přijde jako výborný módní doplněk.

Jakub Kouba: Josef K. Plzeňský – Co milovník poezie může přinést do chemie

Jsi studentem Josefa K. Plzeňského? (Pozn. red. – pseudonym Františka Kasky.)

Nejsem jeho student.

A jak jsi se dostal k jeho textu?

Jsem student Aničky Pokorné, která se s ním dobře zná.

Už dříve jsem slyšel jeho texty a říkal jsem si, že se mi strašně líbí. Tak jsem se zeptal Aničky, jestli by nebylo možné se s ním nějak domluvit. Nakonec to vyšlo.

Jaký je tvůj vztah k chemii?

Ted' máme dobrou učitelku, se kterou vycházím, takže mě baví.

A k poezii?

Záleží, jaká poezie to je. Když je volnější, se zajímavou pointou, tak jo. Klasickou lyriku nemám rád.

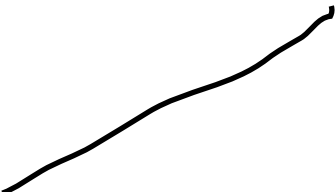
Co tě na textu nejvíc baví?

To, že báseň má několik point, ale vlastně žádnou. Není v ní žádný příběh, ale přesto něco říká. Dobře se mi přednáší, je to až slamerský styl. Já bych se ke slam poetry chtěl někdy dostat.

Jiří Semančík: Josef Hiršal – Párkař

Párkař je celá sbírka, ty jsi vybral jen některé básně. Proč právě tyto?

Na výběr bylo z mnoha autorů. Vybral jsem texty, které mi byly nejbližší, které mají v sobě nejlepší vtip. Také jsou to ty, které je nejjedno-

dušší předat posluchači, některé jiné byly těžce pochopitelné a museli jsme je dlouho rozebírat, než jsme se dostali k podstatě.

Jak dobře znáš autory, které Hiršal paroduje?

Četl jsem jejich básně, koukal jsem na jejich styl psaní a tematiku, abych se do nich mohl vcítit a co nejlépe je napodobit a zparodovat.

Kterou z básní máš nejradši?

Asi Karla Jaromíra Erbena. Baví mě skrytá sexuální tematika, která není tak explicitní jako třeba u Čelakovského, ale je tam.

Máš po přednesu chuť na párky?

No jasně že mám. (smích)

Josef Kováč: Lubor Kasal – Jám

Máš rád Máchův Máj? A umíš ho zpaměti?

Mám. Umím jen nějaké úseky.

Jak ses dostal ke Kasalovu textu?

Když jsem ho četl poprvé, nebylo to se záměrem ho re-

citovat. První text, který jsem od Kasala četl, byl *Orangutan v továrně*. Když jsem ho poznal jako autora, byl jsem nadšený jeho smyslem pro humor, jak pracuje se slovy, s dynamikou a rytmem.

Je báseň Jám jenom hra, nebo se v ní odehrává ještě něco jiného?

Vidím za tím něco hlubšího. Hrdina je už v září, v podzimu svého života a čeká, na nějakou múzu nebo ani neví na co čeká. Cítí, že život mu utekl. Už název není jen *Máj* zpátku, ale je to i jáma. Jáma mezi ním a společností.

Kdo je „druhý u jezera“?

Jeho alter ego. Je to jedna část hlavního hrdiny, která chlastá, vegetí jako bezdomovec. Druhá část to je lyrický básník, který rozehrává plejádu metafor.

Kterou část máš nejradši?

Začátek. A potom pasáže toho „druhého“.

Kryštof Ulman: Filip Koryta – Neviditelná ruka trhu

Je tvůj text slam?

Je to slam.

Znáš jeho autora?

Ano. Dostal jsem se k němu přes YouTube, pak jsem si koupil jeho knížku. Je to frajer.

Jsi Kryštof? (Pozn. red. – postava oslovovaná v básni.)

Jsem to já. Ztotožňuju se s ním. Mám pocit, že svět je tak nastavený, že se musíš snažit být nejlepší a zajistit rodinu a tak.

Není text myšlený spíš s nadsázkou?

Naráží na problémy sarkasticky, ale zároveň je to realita, ve které všichni žijeme. Od člověka se neustále očekávají nějaké standardy, které musí plnit. Není to fajn, ale nedá se s tím nic dělat.

Věnuješ se sám slam poetry?

Nevěnuju, ale láká mě to.

Vítek Stašek

Rozbory recitátorů

Ten text jsi měla zahodit, je blbej

lektoři: Aleš Vrzák, Vít Roleček, Ema Zámečnicková, Jiřina Lhotská, Josef Kačmarčík

Hodnocení zahájil Aleš Vrzák projevem ke všem recitátorům, ve kterém se zaměřil na výběr textů – považuje ho za nejzásadnější bod celé recitace. „Kvalita některých vybraných textů byla na pováženou,“ podotkl A. Vrzák a oznámil přítomným, že právě na to se při hodnocení všichni porotci zaměří. Porotci si následně rozdělili recitátory do skupinek, a protože stanoviště Emy Zámečnickové bylo mimo salónek, přesněji řečeno, u toalet, nestihla jsem se k této skupince dostat, tudíž se za to všem zasaženým omlouvám.

Amálie Vondrašová, Ladislav Fuks – *Věneček pro syna*

Aleš Vrzák: Z čeho znáš *Spalovače mrtvol*?

Amálie Vondrašová: Viděla jsem i film, první jsem ale četla knížku.

AV: Je pro člověka, který nezná knihu nebo film, srozumitelný děj?

Slečna v pruhovaném tričku: Moc jsem příběh nepobrala.

AV: Text je skvělý. Vynikající záležitost. Fuks je jediný čes-

ký spisovatel, kterého bychom mohli pojmenovat přízviskem jihoamerických spisovatelů – magický realismus.

Přehodila jsi název díla na závěr, abys diváky rovnou uvedla do textu, aby to bylo strhující. Nasadila si sladkost úsměvem. Jdeš do pozice pana Kopfrkingla? Je to tak?

Amálie Vondrašová: Strídala jsem to. Byla jsem vypravěčka i pan Kopfrkingl. Nechtěla jsem být jen pan Kopfrkingl. Chtěla jsem se stylizovat do textu, aby se lidé vcítili do situace a věděli, co se v textu děje.

AV: Hlediště tě víc přijme v postavě a začne s tvým vystoupením pracovat, když potlačíš vypravěče. Teď se dostaneme k tomu, jak je postava vystavěná. Dostáváme se k ní v pozici, kdy zabil svou ženu a zabije svého syna. Je to situace bizarní, šílená. Myslím si také, že se ti postava vzpírá v německých vstupech. Jakmile přecházíš do němčiny, tak se ti do projevu dostává agresivita.

Amálie Vondrašová: Německy právě neumím.

AV: To není podstatné, všechno je v postavě. Přemýšlela jsi o tom, že rodinu vraždí s láskou? Zdůvodňuje si to. Kontrast je v tom, že vraždí za nějakou ideologii, dokáže si to zdůvodnit. Myslí si, že je

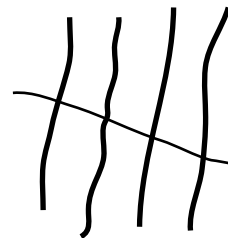
v právu. Je pořád láskyplný, ale je to vrah. On jako osobnost to má nádherně zpracované. Působí jako schizofrenik.

Důležitá věc je finále s úsměvem – „usmál se“. Jestli jsem to správně četl, zakončíš text předtím. Oddělíš to a vykročíš z textu, dostaneš se do dneška. To „usmál se“ hodnotíš z nadhledu. Chápal bych to, kdybys byla v pozici vypravěčky. Ty jsi pro nás ale nastolila linku postavy a tady z ní vystoupíš. Dostává se tam hodnocení, které text oslabuje. Nás má na konci mrazit. Ale ty tam dáváš svůj názor a oslabuje se tím finále textu. Výběr je skvělý, text je nesmírně náročný. Jsem moc rád, že ses o tento text pokusila. Otazníkem je pro mě, nakolik dokážeš postavu dotáhnout – ať už z důvodu věku nebo nabírání hereckých zkušeností... Hlavní připomínka, Amálko: nevěřím té dvojpolnosti mezi češtinou a němčinou. Narážíme na problém, zda barvit postavu agresivitou, nebo ji nechat v laskavosti a láskyplnosti.

Mia Černá, Jan Kašpar – *Dopis*

Jiřina Lhotská: Tento text ti neumožní dát všechno, co jsi chtěla. Máš na víc, ale i tak ti děkuju, protože vím, že ses textem zabývala. Chtěla bych s tebou pracovat do budoucna, je vidět, že máš bohatý vnitřní svět.

1. kategorie

Anežka Hanáková, Marie Doležalová – *Kafe a cigárko*

JL: Vnímám tě jako erudovanou a díváš se na svět polodospělými očima, což se nehodí k tomuto textu.

Anežka Hanáková: S textem jsem původně pracovala už ve 14, teď je mi 16.

JL: Tak to nejde. Vyzařuješ potenciál a zkušenost, měla by sis vybrat jiný text – říct v něm něco, o čem můžeš přemýšlet. Tenhle text to neumožňuje. Pak tam byly prázdné, technické pauzy, kterým jsem nerozuměla. Text jsi měla zahodit, je blbej. Byla jsi dobrá, text byl blbej. Text byl takové velké nic. Říkám to proto, aby tě to nakoplo. Víím, že tu příští rok budeš a konečně mi budeš říkat něco o sobě. Text, který tě bude bavit. Máš na těžší text, máš na to.

Filip Musil, Jiří Suchý – *Sám s děvčetem v dešti*

JL: Jak jsi k textu přišel?

Filip Musil: Vybral jsem si ho, protože se mi líbil víc než ostatní. Minule jsem měl Aškenazyho. To jsem byl ještě v dětské scéně, teď jsem tady poprvé. Myslel jsem, že budou dva texty a připravil jsem si ještě *Raport* od Fráni Šrámka.

JL: Z dětské scény je to velký

skok do středoškolského divadla. *Raport* si určitě schovej. Nevadí, když máte dva texty.

JL: A proč tedy Suchý?

Filip Musil: Chtěl jsem ne moc tragický text. Vždycky si vyberu ponuré texty.

JL: Mě jsi na tom textu nejvíc bavil ty. Jsi zajímavý člověk, jsi autentický, nic nechceš hrát. Chceš mi logicky sdělit příběh, ale výsledek je nekonkrétní a neosobní. Nevidím v něm chlapa, o kterém to je. Žiješ ale v jiné době, poetika Suchého je už vyčpělá. Tento styl psaní se už netýká tebe. Nevěřila jsem, že se to stalo tobě. Bylo by lepší, kdyby sis našel text, ve kterém pro tebe bude něco důležitého. Tento text ti to neumožňuje. Nepodařilo se ti vybudovat dynamiku, vystavět trapnost člověka, která se na něj nabaluje, čím víc se snaží slečnu zaujmout. Každý text je nutné vygradovat, což se tady nepodařilo. Tak, jak text končí, svět už nefunguje. Žijeme v jiné době, ale pro mě jste důležití vy, nikoli text. Budu ti držet palce, abys našel něco, s čím se ztotožníš.

Magdalena Šimsová, Wislawa Szymborska / Vlasta Dvořáčková – *Každý případ*

Vít Roleček: Přišla jsi a celý sál udělal – předvádí zaujetí a nadšení – a už jsi je všechny měla. Ale ztrácel jsem se

v tvém textu, široké publikum text nemá, já jsem se do něj mohl dívat. Je to skvělý výběr i dramaturgie. Sedí k tobě psycho-fyzicky. Jak jsi začala číst, tak si mě velmi chytla, ale pak mi to bylo velmi líto. Jak si tedy pomoci ve výkladu? Jak udržet myšlenku, která plyne? Strašně dobrý začátek, ale je třeba ho dotáhnout.

VR: Máte někdo nějaké reklamace? Ozvěte se, dejte mi přes hubu... Můžeme se o textech bavit v 27 či jinde, toto hodnocení je jen začátek. Takže „dělejte to“ a neberte drogy.

Jiří Semančík, Josef Hiršal – *Párkař*

Josef Kačmarčík: Přišlo mi, že bavičská stylizace je pro mě v textech pak už trochu stejná. Nevím, jestli té parodie tam není někde zbytečně moc. Jestli to nejde moc na sílu. Přijde mi, že hra s autory je chytrá. Ale dalo by se v textu víc kreslit. Přišla mi dobrá místa, kde se to opravdu potkává s tématem. U Čelakovského mě chytaly konotace, že bych se až skoro zapýřil. U Erbena jsem měl pocit, že je u té postavy prostor pro hledání. Myslím, že to víš. U Erbena je výhodné ho pojmout tímto způsobem, protože ho všichni známe. Dával bych si pozor, aby zazněly koncovky. Trochu jsem si kladl otázku ohledně konce Borovského, tam jsem si byl nejistý interpretací. Jak to vidíš a co chceš sdělit?

Jiří Semančík: Snažím se vtipně ukázat na fakt, že farář je tam prostě s tou kuchtou.

JK: Poslední věc, na konci bych si dával pozor. Působilo to, že ses usmál, že už jsi skončil. Aby to tedy nepůsobilo nabubřele, ale chápu, že sis prostě chtěl svůj výstup užít.

Leontýna Libová, Anna Musilová – úryvek z knihy *Tamařino souhvězdí*

JK: Museli jsme hledat, o jakou knížku se jedná. Jak jsi na ni narazila?

Leontýna Libová: Rezonovala mnou, je to něco, co bych řekla sama.

JK: Tím jak je text postavený, tak je v něm velmi málo prostoru. Hlavně začátek je hrozně krátký. Nevím, jestli se na něm dá něco postavit. Dělá nám z textu monolog – většinou slyšíme to, co si holka myslí. Budeme si z toho pamatovat jen proud – holka jde proti tátovi (nesouhlasí s tím, že chce na uměleckou školu). Je to hodně jednostranné. Rozehraješ nám situaci. Spustíš autenticky a uvěřitelně. Některé formulace mi však přišly literární. Nebyl jsem si jistý, jestli by situace mohla takto proběhnout – ale to není o tobě, ale o textu. Vracím se k dramaturgii a přemýšlím, jestli by tam nebylo dobré přidat širší kontext. Ve výpovědi ale autentická jsi. Někde mi připadalo, že důrazy jdou mimo logiku. Není důležité na nás všechno hrnout v nějaké síle. To byly drobnosti. Uvnitř toho jsem to ale zbaštil.

P. Štěpánka Borská

Dopisy čtenářů

Děkujeme za reakci paní kronikářce Staturáního města Prostějov a členky spolku pro židovské kulturní dědictví Hanácký Jeruzalém v Prostějově PhDr. Haně Bartkové za reakci na náš článek Pivní stroje času

Její hlubší vysvětlení problematiky přikládáme níže.

Děkujeme, že nás čtete.

Redakce

Zpravodaje Wolkrův Prostějov

Prostějov, 16. června 2023

Reakce na článek Vítězslava Adamce Pivní stroje času, In: Zpravodaj Wolkrův Prostějov, 15. 6. 2023, díl třetí, str. 19.

Dovolím si reagovat na tento článek, mimochodem velmi zajímavý, vtipný s nadsázkou i doplňkovými informacemi o našem slavném rodákovi filozofu Edmundu Husserlovi.

Nesouhlasím však s větou: „Prostějov svého slavného rodáka rádně tají a Váš zájem o něj bude krutě potrestán“. Zřejmě tak soudíte jen podle jedné odinstalované expozice v muzeu. Město Prostějov a další instituce, prostějovské muzeum, jehož zřizovatelem je Olomoucký kraj, státní okresní archiv a další od roku 1990 vykonaly pro památku i poznávání díla a odkazu Edmunda Husserla velký kus práce. Začnu ale od začátku.

V roce 2004 byla po rozsáhlých rekonstrukcích otevřena budova muzea galerie Špalíček v Uprkově ulici č. 18. Jedná se o dva památkově chráněné domy bývalého židovského ghetta (dům č. 18 je dvorním traktem propojen s domem č. 23). Vznikla zde badatelská místnost Edmunda Husserla, probíhaly zde krátkodobé výstavy věnované židovské historii i E. Husserlovi. V roce 2009 zde vznikly dvě místnosti stále expozice Židovského ghetta a Edmund Husserl, kde byla jeho díla, publikace a panelová výstava, na které se podílel filozof a autor monografie o Edmundu Husserlovi profesor Ivan Blecha z FF UP v Olomouci a za Muzeum a galerii v Prostějově historička Marie Dokoupilová.

Nový ředitel muzea však z důvodů nízké návštěvnosti přemístil v roce 2015 tyto expozice do 2. podkrovního patra, malé místnosti v patře. Panely byly nedůstojně umístěny na schodišti i chodbě patra. Jednalo se o části nezkolaudované pro výstavy, tyto rovněž neodpovídaly požárním a bezpečnostním předpisům, proto byla výstava odinstalována po nástupu nové ředitelky muzea Veroniky Hrbáčkové v srpnu 2021. Muzeum a galerie v Prostějově připravuje novou výstavní koncepci a nové stále expozice. Právě v galerii Špalíček proběhlo v letech 2018–2022 šest výstav věnovaných židovské tematice. Jinak se počítá i se stálou expozicí židovství a E. Husserla právě v této budově.

Osobností Edmunda Husserla se zabývala celá řada zdejších muzeologů, archivářů pedagogů a vlastivědců, například Jan Kühndel, Josef Glivický, Bohuslav Eliáš, Ludmila Grůzová, Václav Hruška, Václav Kolář, Pavel Marek, Marie Dokoupilová a profesor Ivan Blecha z Olomouce. Někteří z nich také spolupracovali s filozofem Janem Patočkou. V regionálním tisku, časopise Štafeta, Zpravodaji muzea Prostějovska a v dalších listech vyšla celá řada článků a studií o E. Husserlovi. V Prostějově se také konaly dvě mezinárodní konference (Mezinárodní konference 18. dubna 1991 a úvodní část mezinárodní konference 14. listopadu 2000, pokračovala 15. – 19. 11. 2000 v Olomouci).

Od 23. 5. 1991 zde památku E. Husserla připomíná název náměstí v centru města. Dále jsou zde dvě pamětní desky pořízené městem – 14. 11. 2000 – bronzová pamětní deska s reliéfem E. Husserla od sochaře Bohumila Teplého na budově radnice, 9. 7. 2020 – byla odhalena pamětní deska na budově Finančního úřadu v Prostějově v Křížkovského ulici (nedaleko galerii Špalíček) od sochaře Miloše Karáska. Edmund Husserl se dívá do míst, kde stál jeho rodný dům.

V dubnu 2020 měla v Prostějově proběhnout mezinárodní husserlovská konference, bohužel se tak nestalo kvůli covidu. V létě 2020 probíhala v hlavní budově muzea výstava Lud'ka Bárty a Miloše Karáska Husserl Art-Active (Fenomenologické apropiace). Zároveň zde byl pokřtěn sborník věnovaný E. Husserlovi – mimořádné číslo časopisu pro kritické myšlení Kritika & Kontext (No 58, ročník XXII. 2019–2020) nazvané Edmund Husserl (1859-1938) & Prostějov/ Prossnitz vycházející s podporou BISLA (Bratislavské mezinárodní školy liberálních studií, šéfredaktor a vydavatel Samuel Abrahám).

Osobnost E. Husserla připomíná v Prostějově i zdejší Gymnázium Jiřího Wolkerova ve své síni rodáků, také město Prostějov na webových stránkách, vydanými propagačními materiály TIC, dále v Prostějovských radničních listech a natočeným filmem.

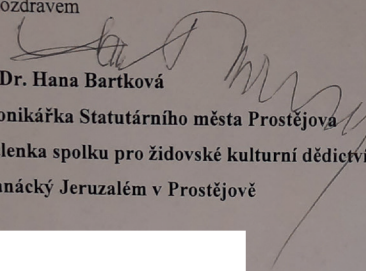
Také spolek pro židovské kulturní dědictví Hanácký Jeruzalém, z. s. v Prostějově připomněl Edmunda Husserla řadou článků na webu i vydanými letáčky apod. Můžete se také podívat na tento web www.hanackyjeruzalem.cz

Pro doplnění uvádím, že Muzeum a galerie v Prostějově připravuje nové stále expozice i rekonstrukce objektů, kromě galerie Špalíček spravuje další budovy - hlavní budova na nám. T. G. Masaryka 2 (stará radnice), astronomické oddělení- hvězdárna, v Kolářových sadech, Červený domek Petra Bezruče v Kostelci na Hané. Galerie Špalíček slouží k pořádání výstav výtvarníků, komorních výstav s různou tematikou i výstav historických, před fotografem Robertem Vanem zde byla výstava z díla prostějovského skláře a výtvarníka Bohumila Sekaniny. Bohužel tam není velká návštěvnost- takže pracovnice jde

s návštěvníkem a sály mu rozsvítí popř. zapne promítání, ale potom už si to může prohlížet nerušeně sám. Toto mohu potvrdit i z osobní zkušenosti.

Ještě jednou Vám děkuji za Váš zájem o Edmunda Husserla i podnětný článek.

S pozdravem

PhDr. Hana Bartková

kronikářka Statutárního města Prostějova
a členka spolku pro židovské kulturní dědictví
Hanácký Jeruzalém v Prostějově

Hlas lze i nahmatat

*Hlas v prostoru, prostor v hlase
Seminář s Pavlou Sovovou*

Pokud jste z oken Národního domu slyšeli hlasité „Bleee, ahhhh, uuuu agrrrrh!“, nebyl to výraz znechucení nad nedobrým hermelínem, ale seminář *Hlas v prostoru, prostor v hlase* Pavly Sovové. Znechucení a odpor vystřídalo radostné „Ohhh, ooo, ach, jeee!“ a každý účastník měl pro změnu možnost před ostatními vyjádřit svou radost.

„Tak a teď můžeme na to baroko,“ pobídla své svěřence Pavla Sovová. Jaké baroko, pomyslela jsem si. Pak jsem si všimla, že všichni drží zpravodaj Wolkrova Prostějova a mají nalistovaný článek *Proč tu nejsou?* od Víta Staši, který se věnuje klasikovi českého baroka Bedřichu Bridelovi. Jeho báseň *Co Bůh, člověk?* je ideální pro vyjádření hlu-

bokého odporu (k člověku) a nejjasnějšího nadšení (vůči bohu). Účastníci semináře měli za úkol pojmout obě polohy barokně a prožít je celým tělem. Každý z nich si zvolil nějakou větu z barokního textu, tentokrát pouze pozitivní jako „ty jsi koule tříhranná“, „sličný než bez líčidla“ a snažil se ji podat co nejpřesvědčivěji.

(Nejen) na baroko si je třeba pořádně najít a otevřít bránci, což je činnost, které se tento seminář věnoval po celou dobu. S rukou na břiše, aby mohlo sledovat pohyby svého dechu, prošlo nejprve několik účastníků individuálním tréninkem na pódiu před klavírem. Společně s klavírem zpívali a snažili se co nejvíce otevírat a cítit vnitřek svého těla. Paní Sovová jim pomá-

hala, jak jen mohla, aby si, ať už ve stoje nebo položení na stole, co nejvíce uvědomovali spojení hlasu a těla. A skutečně na konci jejich hlas zněl mnohem více „otevřený“. Co otevřený, „takhle široký jako baroko“!

Následovalo skupinové cvičení u klavíru, do kterého mi bylo také dovoleno se zapojit. Učili jsme se správně dávkovat dech za využití bránice a stříhli si několik barokních „ooo“, kulatých a širokých, hezky do prostoru, a potom „aaa“ sevřených jako gotická klenba. „Marta nám ukazuje ten rozdíl, že jsme přece jen nějakou práci udělali,“ byl můj výkon použit k demonstraci pokroku, kterého dosáhli účastníci semináře. Nemohla jsem s nimi více než souhlasit.

Pokračovali jsme v individuál-

ních seancích před klavírem. Bránice se uvolňovaly a těla otevírala. Je totiž třeba cítit text celým tělem a celé ho používat. Stejně tak jako výšku hlasu. Za doprovodu klavíru se tak někteří účastníci dostali až do operních poloh – došlo dokonce i na *Figarovu svatbu*. Těm, pro které je těžší napojit se na své tělo, doporučuje Pavla Sovová dechová cvičení, třeba pár minut denně před spaním. Nebo si napustit vanu či jít do bazénu a ve vodě si uvědomovat své tělo. Zamyšlela jsem se nad tím a uvědomila jsem si, jak moc jsem někdy od svého těla a dechu odpojená... Dechová cvičení možná nejsou špatný nápad nejen pro recitátory...

Po malé přestávce jsme se vrátili k Bridelovi. „Bridel byl jezuita a kazetel, a ti dobře znali pravidla rétoriky. Když recitoval *Co Bůh, člověk?*, muselo to být velmi silné,“ osvětlila Pavla Sovová. Účastníci semináře mu však zdatně sekundovali. Nejdřív trénovali rezonanci za užití vybraného Bridelova verše. Pak byl verš

převeden do samohláskové formy a z „věčný přese všechny věky“ zbylo jen „eý ee ey ey“. Jeden nejmenovaný recitátor byl vytáhnout z davu a měl si nacvičit svůj projev se lžičkou v ústech, donesenou z kavárny. Toto cvičení má vést k zapojení prostoru v zadní straně úst. Může to znít jako trápení, ale ono to funguje... Minimálně „trápený“ účastník semináře sám uznal, že cítí zlepšení.

Po nadšení přichází zhnusení. „Když jste hledali ten negativní pocit, hodně vás to zavíralo. Pojdme v tom najít spíše dramatičnost,“ nabádala Pavla Sovová. Účastníci se rozdělili do skupinek a každá z nich předvedla své zpracování „Bridelova hnusu“ („Já jsme hříchův kaliště“). Nešlo „jen“ o recitaci, ale spíše o jakési akustické zpracování textu.

Ještě chvíli se zpívalo a trénoval se hlas v kroužku a pak přišel čas na zpětnou vazbu. Jak uvedla Pavla Sovová, zpětná vazba je důležitá pro obě strany, aby se navzájem učily. Bohužel jsem byla pří-

tomná jen na tomto semináři, a neviděla jsem tudíž ty předchozí, kde se trénovalo gesto s dechem a gesto s pohybem, stejně tak jako všudypřítomná práce s bránicí.

Většina účastníků se shodla, že nejvíce oceňuje, že se naučili užívat při mluvení bránici. Na závěr několik doporučení. Jak uvedla jedna účastnice, „využívání bránice při mluvě a práci s hlasem lze trénovat celý život.“ Pavla Sovová doporučuje být opatrný na své hlasivky, jelikož jde o citlivý nástroj. A zpívat si při fyzické práci jako to dělali naši předkové. Třeba i když vysáváme. Fyzická práce a zpěv je totiž přirozené spojení hlasu a těla. A o to při recitaci textu jde.

Redakční poznámka: paní Pavla Sovová se stala historicky první předplatitelkou našeho zpravodaje. I proto má jeho zaslání po opuštění Wolkráče zadarmo. Vy ostatní se připojte, ale zadarmo už to nebude...

Marta Krausová

Klobouk z růže

RATATAVERITA; Plzeň

rozhovor se souborem

Když jsem se dívala na autora hry, tak si říkám, kdo je to Samuel Zheng, znám ho? A pak mi došlo, že jde o jednoho z recitátorů... Jsi tedy autorem hry?

Samuel Zheng: Ne, jsou to všichni ze souboru, to je spíš taková chyba, ale dělali jsme to společně. Dramaturgie a režijní práce vznikaly tak, že jsme tvořili scény společně a improvizovali. A já jsem později dopracoval dramaturgii celé hry.

Takže situace, které ve hře byly – pochopila jsem, že to jsou nějaké stereotypy, se kterými se člověk setkává a vyčítavé hlasy, které ho ovlivňují, – tak ty jste načerpali ze

svého života?

Soubor: Ano! Je tam vše, co nás trápilo. Řekli jsme si, co nás štve, a to jsme tam dali.

A oblečení, které se v průběhu hry oblékalo postavám, byly takové ty nálepky?

Soubor: Skvěle. Ano, přesně tak, předsudky a nálepky.

Ještě mám otázku, jaký je Sam režisér?

Soubor: (Smích)

SZ: Přeskočíme!

Co na něm oceňujete a čím vás štve?

Soubor: (Smích) Máme ho rádi! Ale zrovna před představením musel dvakrát jet do hotelu, protože si

tam zapomněl dvě věci. Na začátku to bylo takový rozpačitý kvůli tomu. Je to s ním punk. S náma se všema je to punk. Ale my ho máme rádi. (Potlesk). Všichni se máme rádi!

A kdo je autorem té básničky, co se rozdávala na začátku představení?

Soubor: Sam. Všechno je to autorská tvorba, i hudba.

Napadá vás ještě něco, co byste chtěli čtenářům říct?

Soubor: Ne! (Smích)

SZ: Děkujeme za skvělý prostor, bylo to super!

Marta Krausová

Já nechci být, jak mě chcete mít

Výchozí situace je jasná: každý z nás má uniformu, do které buď pasuje, nebo ne. Kdo se vymyká, může očekávat posměch, nevraživé pohledy, předsudky, urážky... A pak přijde někdo s kloboukem z růže.

Plzeňský soubor RATATAVERITA je zpodobněním toho nejryzejšího studentského divadla. Stejně jako vloni i tento rok představil soubor původní autorskou hru. Inscepace Klobouk z růže je sledem situací, z nichž každá se svým způsobem vztahuje k tématu škatulkování, šikany, předsudků či svobody v nás samých vůči očekávání okolí. Nejcennější skutečností je východisko inscenační práce. Ta totiž vychází z vlastních zážitků a zabývá se nyní výhradně aktuálními a pro tvůrce také autentickými a palčivými tématy.

Zvoleným zásadním scénografickým prvkem je půlkruh z desítek kusů oblečení, který vymezuje postavám jejich operační či v tomto případě přímo životní prostor. Oblečení je také znakem, s nímž se nejčastěji operuje ve smyslu tvorby tlaku a oněch diskutovaných „škatulek“ spo-

lečnosti. Žena žádá o lukrativní pozici? Odmítnu s přezíravým úsměvem a se slovy „občas to chce mužskou ruku“ jí uvazuji kolem pasu zástěru. Malá holčička si hraje s autičkem? Vždyť má doma tolik panenek, to ji nemůže bavit! To chceš chodit s „tímhle?“ Vždyť tě neuživí, vždyť se o tebe nepostará, vždyť to nemá budoucnost.

Situace mají rozdílné tempo, nápad, délku i náladu. Propojuje je příběh chlapce s kloboukem z růží, který se opakovaně za zvuků melancholické klavírní hudby střetává s dívkou a ve vzájemném porozumění mlčky tančí, dokud nepřijdou *druzí*, kteří zaručeně ví, že *tenhle vztah fungovat nemůže, a ať jí dá ten pošuk pokoj*. Krom skvělé koncentrace všech zúčastněných, funkčních kostýmů (černobílých „školních“ uniform s vázankou) a leckdy vtipně vymyšlené divadelní zkratky k pojmenování obecného tématu (ve škole se zkouší, kdo nejlépe uváže uzel na kravatě), lze pochválit také práci s hudbou, jejíž v principu dvě nálady obstarají sami herci přímo na jevišti pianem a elektrickou kytarou s bicími.

Tak jako výsledný tvar

dobře formuluje témata, jimiž se zabývá, lze se ptát, nakolik jednotlivé situace stojí samy o sobě a nakolik jsou, především režijně, provázány. Tím, že každá jedna z nich vznikala samostatně formou společných diskusí a improvizací, jejich (ne)návaznost má za následek, že se dojem postupně tříští na mozaiku témat a problémů, jíž chybí výraznější nit a tah. Prospělo by také vyjasnění a zpřesnění práce s oblečením coby znakem tlaku, škatulkování, deformace. Co přesně znamená, když se jednotlivec ocitne pod hromadou hadrů, s čím pak odchází, s čím je odhazuje, kdy je může odhodit? Na tyto otázky mi představení nedalo odpověď.

Přes všemožné nečistoty, nedotaženosti či nerozhodnost tvůrců, s jakou mírou jakou situaci uchopit, zůstává *Klobouk z růže* cenným autorským počinem, který svou upřímností dává na leckteré nešikovnosti zapomenout. A ze své vlastní zkušenosti i podle následných výpovědí diváků na večerní diskusi můžu konstatovat, že se autenticitou a aktuálními tématy podařilo tvůrcům *tnout do žívého*. Co může být víc?

Rozbor divadla poezie

Páteční večer jsme se diskuzně věnovali jediné inscenaci **Klobouk z růže** plzeňského souboru **RATATAVERITA**. Diskuzi otevřel Vít Malota, představivší se jako bývalý fotbalový rozhodčí, a rozhodl se pískat diskuzní zápas. Diskuzi započali tradičně diváci. První odvážlivkyni se představení velmi líbilo, otevírá mnoho společenských témat a zároveň to bylo pochopitelné. U scény s učitelkou by však ocenila, kdyby to bylo ještě drsnější. Dále diváci volně naznažovali hlavní témata – předsudky vůči různým menšinám, stereotypizace, česká pseudotolerance. Jarka Holasová poděkovala před závorkou za chuť souboru se generačně vyjádřit. Na konci prý oslabuje sdělení, že nejsou úplně nazí. Vít Malota podotknul, že divák má právo si přát i nemožné. Lucie Semančíková neuměla dešifrovat vztah mezi uniformitou a tím, když jsou oblečení jinak, celkově se jí to však líbilo. Pro další divačku bylo trochu úmorné opakování stejného principu, stačila by větší zkratka, aby to neby-

lo tak doslovné, aby to nebyl „předsudek na sto způsobů“. Další divačka ocenila skvělou hudební složku.

Vojta Bárta smeknul pomyslný klobouček s květinami nejen před souborem, ale i před diváky, že dokázali hlavní témata pojmenovat. Celkově se to zabývá škatulkami a nálepkami, které si navzájem dáváme. Opakování stejného principu na něj působilo silně, šlo o jasný a jednoduchý rámec, jak to vyprávět. Možná šlo o „divadlo typů“, není zde charakterizace postav, je cítit inspirace čínským či japonským stylizovaným divadlem, které však má své analogie i v evropské tradici. Jde o jasně vymezené typy, které jsou abstraktní a pojmenovávají přesně a koncentrovaně podstatné rysy společnosti. Některá místa by mohla být radikálnější, vyostřenější či řemeslně zvládnutější, ale švihá to. Pojali čisté rozhodnutí, jak tuto věc vyprávět. Je zde jasný společenský, estetický a divadelní názor, čehož si váží.

Lucie Veličková ocenila výrazný posun od krajské přehlídky, kde bylo velké množství znaků, ve kterých byl problém se orientovat. Tentokrát však byl zřetelný pocit jasného názoru a dobrá orientace v celku. Nastavili jako generace silné zrcadlo společnosti.

Kristián Kubák se vyznal z lásky ke studentskému iniciačnímu divadlu, které umožňuje generační zpověď a vyrovnání se s nastávající dospělostí. Na rozdíl od jiných souborů však nabízejí východisko a naději. I pointa je skvělá ve své nečekanosti a zdvojenosti – společnost, která odhodí pravidla, si vytvoří nová, jen je otočí. Rval si přesto vlasy, protože se vším šlo pracovat důsledněji. Došlo k přiznání, že i v rámci poroty se dokázali o inscenaci pohádat. Jsou zde podivná abstraktní klišé, ve kterých to „uvízává“ a celé se to zplošťuje. Režijní problém je i v příchodech a odchodech, občas je vidět, že herci si nejsou jistí, kam mají jít (doslova

„hemzáte se v prostoru“). Second hand byl dobře zvolen, i názory si bereme z druhé ruky. V kostýmech to připomíná *Funny Games* režiséra M. Hanekeho. Mísily se v něm různé pocity. „*Dělejte to, ale buďte důslednější!*“

Jitka Šotkovská by také chtěla ocenit práci s kostýmy, se kterou si jistě dali velkou práci. Je s tím pracováno důsledně a nosně. Šlo o novodobou satirickou moralitu, kterou by právě soubor tohoto typu měl dělat. Funguje to, protože mají smysl pro nadsázku, pointu i humor. Některé situace jsou čisté, jasné a funkční (placení v restauraci), jiné situace nezvládla přecházet (šikanovaný chlapec/klobouk). Otázkou je, jestli je to nedotažeností, nebo je to záměrně nejasné. Ale i tyto scény fungují, protože by to bylo celé příliš moralistní. Výborné jsou momenty nadsázky/hyperboly, např. scéna s kravatou, je to tak absurdní, že to funguje. Celé téma může působit černobíle, ale na konci se to zrelativizuje, což svědčí o tom, že

je to vícevrstevnaté a dál, než by se čekalo. Bylo ukázáno, že tlak je nejen na outsidersy, ale i na lidi, kteří jsou schopní a bezproblémoví.

Vít Malota pochválil velký posun ve způsobu práce s divadelními prostředky. Měli by se však zamyslet nad tím, jak se jednotlivé scény střídají, aby nešlo jen o přehlídku obrazů. Scény se mohou prolínat jedna přes druhou. Jitka Šotkovská však vyjádřila obavu, aby pak bylo jasné, která postava je v jaké situaci. Vít Malota uznal, že je to těžké. Vojta Bárta doplnil, že snaha o dynamizaci zde byla několikrát patrná, ale souhlasí, že to občas může působit, že se „motají po scéně“. Dále Vít Malota ocenit výbornou práci s hudbou – melancholická Amélie se střídá s napálenou groove kytarou s těžkým beatem. Situace to podporuje, ale nejsou hudbou vytvářeny. Na konci by hudbu nestahoval. Dále by se měli zamyslet nad prací se znakem a její konkrétností.

Lucii Veličkovou napadlo,

jestli je nutné, aby všechny postavy na konci strhaly své oblečení, někdo by mohl strhnout jen něco, jiný klidně nic. Podle Kristiána Kubáka by však tím zmizela pointa a apel. Samuel Zheng zmínil, že stejnou otázku řešili v souboru. Vít Malota byl rád, že to nebylo celé v duchu černobíle twitterové kulturní války, ale že za tím byly osobní příběhy. Jitka Šotkovská dodala, že by nebylo od věci si více hrát s žánry jednotlivých situací a i s větší divadelní napatitostí. Kristián Kubák doporučil setkání s analogickým divadelním souborem Stopa. Na závěr dostal slovo soubor. Režisér Sam Zheng zmínil, že samotný rozbor jim připomněl proces tvorby inscenace. Herečka Alžběta Rokytová pochválila publikum za pochopení, což se jim nestává pravidelně.

Vítězslav Adamec

Proč tu nejsou?!

Básnířky... O autorky prózy není na přehlídkách nouze. K ženám píšící básně jsou však dějiny literatury nemilosrdnější. Už od 19. stol. byla lyrika výrazně mužskou doménou. A i když se od poloviny 20. století setkáváme se jmény jako Jiřina Hauková, Jana Štroblová, Vladimíra Čerpková či Viola Fischerová, musíte uznat, že jejich jména nejsou zdaleka tak zvučná jako jejich mužských kolegů.

Specifickým případem je spisovatelka Milada Součková.

Její život by se dal rozdělit na dvě poloviny. Před rokem 1948, kdy žila v Československu a psala texty prozaické, a po Únoru, kdy žila v USA a psala básnické sbírky. Její emigrace je také důvod, proč se nedostala do učebních osnov a stále si do nich horko těžko hledá cestu. Co se týče její románové a povídkové tvorby, můžeme ji s klidem označit za nejvýznamnější představitelku modernistické prózy. V jejích dílech se snoubí experimentátorství s hlu-

bokou znalostí literární tradice, což vede k neustálému rozrušování žánrových a příběhových hranic, proměněm vypravěčských perspektiv. V lyrice se prostupuje „testování“ významových možnosti slov, umělé literární světy v kontrastu ke všednosti i barokně-katolickému duchovnosti. Interpretovat její básně rozhodně nebude snadné. Právě proto by to mohlo stát za to.

Milada Součková

Horticini I (Giardino Segreto)
Die Erdbeeren

Dosud na rtech plá (brennen)
ještě dnes (heute)
Bettina řekla, ne já, v pasece
v červnu voní kůra, dříví
rozpálené jahody
horkým vzduchem voní
Bettina vám poví podrobnosti
povídává, les vykáceli
musíte jít slovy v paseky
omámí, klesnete k té vůni.
Bettina, ty paní, tudy prošly
nad známou strží (rozryv)
Jahody dávno snědeny
ne, ještě pálí ve verši
lesem bloudí zaklety
v poli horkým vzduchem chvějí
omámí, padneš k teplé zemi
uzrály aniž se rtů dotkly
v červnu, brennen, k poledni
jak dávno káceli? Loni?
Zhoustlo, zkrvácelo maliní
v pasece uzralé k zemi padají
aniž se rtů dotkly, v třísky
v červnu, k poledni závitý
labyrintu, klubkem pavučiny
povede smysly, zavři oči –
v procitnutí, rtů se dotkly.

(Ze sbírky Případ poezie, 1971)

Můj první čtvrtěční hudební zážitek se překvapivě odehrál za poledního slunce na hlavní prostějovské třídě, kde jsem zničehonic z dálky zaslechl lahodné houslové tóny. Když jsem přistoupil blíž, zjevila se přede mnou éterická houslistka hrající neznámou melodii. Když dohrála, ostýchavě jsem se zeptal, co hraje. Ostýchavě odpověděla, že rumunskou lidovou píseň. „*To víš, že užstanou, jak loukám tváře kvést...*“ A na závěr *Sluneční hrob* – poprvé v životě jsem ho slyšel celý zahrát na sólové housle, klobouk z růže dolů. Sebral jsem odvalu

Vítek Staša

Hudební okýnko

Pivní stroje času

Budu stručný, síly docházejí! **Lidový dům** – 200 metrů od Duhy, 100 metrů od divadla, v ulici Vápenice. Bohatá nabídka – Chotěboř, Polička, Poutník. V rádiu Malátný – „Chtěl bych napsat báseň, co by ti šla k tělu, jednoduchou prostou chtěl bych na mou věru.“ Začínám být malátný. Jeden z největších českých myslitelů 20. století – **Josef Šafařík**, prostějovský rodák. Nikdo ho nezná. „Život lze odehrát, smrt ne, život ošálíš kulisami, smrt ne. Agonie není role.“ Poprvé v životě jsem si dal pažitkovou omáčku. Na zdi Woody Allen. Zásadně ovlivnil Václava Havla. Nepřítel zvědečtění světa. Ctitel divadla. Sám napsal „Mefistův monolog“. Dal jsem si Radeagast a odešel.

Recitace z jeho děl **Sedm listů Melinovi** a **Hrady skutečné a povětrné** vám jako redakce dáme dnes v **27** ve **23:00**, abychom naši pěknou tradici neporušili.

Vítězslav Adamec

a zeptal se, odkud je. „Jsem ze Vsetína, ale příští týden hráji s kapelou na olomouckém Festivalu na ulici, tak přijďte, ráda vás zase uvidím..“ Tož to bych tedy měl!

Když jsem se probral, zavítal jsem na inscenaci **Kloubouk z růže** plzeňského souboru **RATATAVERITA**. A přišel další náraz palicí. Živá hudba melancholického piana říznutá místy až hypnotickou psychedelií elektrické kytary a bicích byla přímočará, ale lapidární ve vztahu k situacím. Divadelní klavír si uchoval přízračnou pokřivenou rozladěnost, která sedla zrcadlu pokřivené spo-

lečnosti. Díky vám všem!

Slibovaný hyperpopový **Wi-erdsky** ani letos z neznámých důvodů opět nedorazil. Nahradil ho **neznámý DJ**, a ač na začátku byl taneční večírek docela rozjetý, postupně skomíral, zvuk bez basů začal být nesnesitelný, až bednáci v půlce setu začali uklízet stage, až DJ musel násilím skončit. „Eins, zwei, Polizei, drei, vier, Grenadier, fünf, sechs, alte Gags, sieben, acht, gute Nacht!“

Sobotní závěrečný večer již neobsahuje oficiální hudební doprovodný program na ko-

těrovské zahrádce, avšak na zámečku od 20:30 se koná koncert kapely **Midi Lidi**, kterou asi nemusím představovat. Jen upozorňuji, že vstupné je 390 Kč v předprodeji, takže pokud jste za festival zchudli, můžem si „Rád vařim a vim, že to umim..“ zahrát i v **27** v rámci závěrečného jam sessionu. To by se holkám mohlo líbit!

Vítězslav Adamec

Prostějovská nakládačka

díl pátý:

Pavla

Jak se to mohlo zase stát, zase v baru. Včera to byl hezkej večer, prej jsem měla noční konfrontaci s nějakými stěnami hotelu Avion. Každopádně dnes nejím, tedy sežrala jsem Štěpánce z redakce trochu halloumi z kebabu, dyť víte jakýho, dala jsem to na instastory. Čekám na plíseň. Mám dnes tip – Bar 12 opic.

Hladovím, a to jenom pro vás, pro čtenáře a asi tak zhruba z třiceti sedmi procent ještě pro moji mámu, protože si to čte taky. Posílám jí to jako iMessage. Víte co, jsem její dítě, taky jste děti svých rodičů. Mimo-

chodem už jste během festáku volali domů?

Dávám Skinny Bitch a tak do pleněru v redakci házím: kdo jde se mnou na hermoš? A paní z magistrátu, paní z úřadu, co má dveře hnedka vedle nás, chce jít taky. Čumím, nechápu. No, jo, no, jdem spolu, začaly jsme si tykat, jmenuje se Pavla a řídí WP. Říkám si, že je to tedy vážné, chci být konzervativní.

Vůbec nevím, kde ten bar li-doopů je, ale Pavla mě vede. Zdá se to daleko a jsem trapná, hodně, povídám o sobě... jako o umělci z Prahy. Asi mám nějaké to promile v krvi. Pavla taky mluví.

Usedáme, tak trochu v kře-

či jsme uvolněné (ona to dnes bude číst a já jsem středně explicitní ve vyjádření, promiň, Pavlo).

Číšnice, talíř, salátek, sýr, chleba, vidlička, nůž, krájím, sousto.

Nevím no, prostě moje hermelínové empirie jsou hodně prorostlé. Nejsem úplně spokojená, ale na druhou stranu, nechce se mi zvracet, což je plus. A navíc se mnou recenzuje paní z úřadu. Je to roztomilé, dělíme se o sousta. Ňuňu.

Bar 12 Opic 5,5/10 (já 5/10, Pavla 6/10), cenu nevím už, sry

Nikola Beková

Dopisy čtenářů

V návaznosti na trefný popis Vojty Bártý ve věci ostudného technického zázemí Wolkrova Prostějova v posledním rozboru divadel poezie bych ráda navrhnuла přesunutí celé národní přehlídky do Karviné do Domu dětí a mládeže Juventus!

Nikol Pagáčová

Vít Staša Omluvy

Omlouvám se Fridrichu Bridelovi, že byl u článku o něm uveden portrét Jaroslava Vrchlického. (Může za to Kuncl)

Omlouvám se Jaroslavu Vrchlickému, že se jeho portrét objevil u článku o Fridrichu Bridelovi. (Taky za to může Kuncl)

Omlouvám se všem autorům, které jsem neuvedl v rubrice Proč tu nejsou?!

Omlouvám se hosteskám, že jsem jim nevrátil vypůjčenou zelenou propisku.

Omlouvám se Ester Gracerové, že jsem jí nevrátil vypůjčenou placku.

Omlouvám se Noemi Fritzové, že jsem si dovolil kritizovat její styl přednesu.

Omlouvám se zaměstnancům hotelu Avion, že jsem nechal u postele dvě nevyhozené lahve.

Omlouvám se všem, se kterými jsem se před odjezdem nestihl rozloučit.

Krásný závěr festivalu všem přeje chybný a nedokonalý redaktor Vít Staša

Redakce Wolkrova Prostějova 2023

Martin Kuncl, Nikola Beková, Vítězslav Adamec, Pavlína Štěpánka Borská, Marta Krausová, Vít Staša Foto: Marek Gerhard

Vydává NIPOS ARTAMA

neprošlo jazykovou korekturou